

### Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu daļā, kurā tas apelācijas sūdzības iesniedzējai ir nelabvēlīgs;
- atcelt Komisijas 2006. gada 20. septembra Lēmumu C(2006) 4180, galīgā redakcija, par procedūru atbilstoši EKL 81. pantam un EEZ līguma 53. pantam (Lieta COMP/F-1/38.121 — Veidgabali) tiktāl, ciktāl tas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju;

**pakārtoti**, atcelt vai samazināt ar šī lēmuma 2. panta j) punktu apelācijas sūdzības iesniedzējai piespriesto naudas sodu;

**pakārtoti**, attiecībā uz 1. un 2. punktā minētajiem prasījumiem lietu nodot atpakaļ Vispārējā tiesā;

- atbildētājai pamata tiesvedībā piespriest atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

### Pamati un galvenie argumenti

Šī apelācijas sūdzība ir vērsta pret Vispārējās tiesas spriedumu, ar kuru tika noraidīta pret Komisijas 2006. gada 20. septembra Lēmumu C(2006) 410, galīgā redakcija, par procedūru atbilstoši EKL 81. pantam un EEZ līguma 53. pantam (Lieta COMP/F-1/38.121 — Veidgabali) vērsta prasība.

Savas apelācijas sūdzības atbalstam tās iesniedzēja min šādus pamatus:

Vispārējās tiesa neesot ievērojusi apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības tikt uzklautātai, kā arī principus par pierādījumu sniegšanu un pamatošanas pienākumu attiecībā uz pieņemto lēmumu. Pārsūdzētais spriedums esot balstīts uz pamatojumu par apelācijas sūdzības iesniedzēju kā aizliegtas vienošanās dalībnieci, galvenokārt ņemot vērā viena vienīga liecinieka ar roku rakstītas piezīmes un galvenā liecinieka paskaidrojumus, neiedziļinoties apelācijas sūdzības iesniedzējas teiktajā saistībā ar šiem dokumentiem. Apelācijas sūdzības iesniedzēja esot acīmredzami apšaubījusi dokumentu pareizību (liecinieks neesot piedalījies sanāksmē Vācijā un nepārvaldot vācu valodu).

Vispārējai tiesai esot vajadzējis savākt pierādījumus par liecinieka un galvenā liecinieka piezīmju pareizību. Tā kā Vispārējā tiesa šīs piezīmes un galvenā liecinieka paskaidrojumus, neievācot pierādījumus par to pareizību, ir izmantojusi kā pierādījumus, tā esot pārkāpusi principu par pierādījumu sniegšanu.

Ar pārsūdzēto spriedumu esot pārkāpts EKL 81. panta 1. punkts, jo Vispārējā tiesa esot atzinusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir bijusi "pret konkurenci vērsta" sanāksmes 1999. gada 30. aprīlī dalībniece. Turklāt ar pārsūdzēto spriedumu esot pārkāpts Regulas Nr. 1/2003 23. panta 1. punkts, jo šī līdzdalība sanāksmē esot tikusi ņemta vērā, aprēķinot soda naudu.

Saistībā ar šo sanākumi Vispārējās tiesa tikai konstatējot, ka pierādījumi "drīzāk" liecinot par konkurenci pretēju nekā ar konkurenci saderīgu mērķi. Līdz ar to Vispārējā tiesa neesot ievērojusi pašas izraudzītu pierādījumu kritēriju, kas prasa drošu un nešaubīgu pārkāpuma pierādīšanu.

1999. gada 30. aprīļa pret konkurenci vērstās sanāksmes būtības atzinums ietekmējot piespriestās soda naudas apjomu. Šīs sanāksmes fakta iekļaušana kalpojot par pierādījumu tam, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja bijusi aizliegtās vienošanās dalībniece. Uz šī pamata apelācijas sūdzības iesniedzējas apgrozījums veidgabalu ar uznavu (*pressfittings*) sektorā, nosakot pamatsummu soda naudas aprēķināšanai, esot vienpadsmit reizes augstāks.

Attiecībā uz veidgabalu ar uznavu apgrozījuma iekļaušanu spriedumā turklāt trūkstot pamatojuma un tas ir pretrunā jebkādiem loģikas likumiem. Naudas soda piespriešana 50 miljonu EUR apmērā pārsūdzētajā spriedumā esot pamatota ar divām nepilnām teikuma daļām un atzīta bez jebkādas pierādījumu izvērtēšanas. Vispārējā tiesa arī pieņemot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja esot piedalījies aizliegtās vienošanās tikšanās 1999. gada 30. aprīļa sanāksmē saistībā ar veidgabaliem ar uznavu, lai gan tai pat laikā Vispārējā tiesa esot konstatējusi, ka vēl līdz 2000. gada jūlijam konkurentu starpā esot norisinājušās debates, vai veidgabaliem ar uznavu (attiecībā uz kuriem apelācijas sūdzības iesniedzējai ir monopoltiesības) vispār būtu jābūt aizliegtas vienošanās objektam.

Visbeidzot, ar pārsūdzēto spriedumu esot pārkāpts samērīguma princips. Komisija —ko arī apstiprinājusi Vispārējā tiesa — pamatnostādnes naudas soda apmēra aprēķināšanai esot piemērojuši šādi: vispirms pamata summa esot noteikta, ņemot vērā veidgabalu ar uznavu apgrozījumu, lai gan veidgabali ar uznavu jau saskaņā ar Vispārējās tiesas atzīto bija varējuši būt aizliegtas vienošanās priekšmets tikai 2000. un 2001. gadā. Tālāk, pamatojoties uz apgalvoto apelācijas sūdzības iesniedzējas kopējo līdzdalības aizliegtās vienošanās laiku (deviņi gadi un trīs mēneši), pamata summa tikusi paaugstināta par 90 %. Tā kā veidgabalu ar uznavu apgrozījums ir ņemts vērā attiecībā uz visu pārkāpuma laiku un nevis uz pēdējo vienu gadu un trim mēnešiem, tad naudas soda noteikšana neesot saderīga ar samērīguma principu.

**Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2011. gada 22. marta spriedumu lietā T-233/09 Access Info Europe/Eiropas Savienības Padome 2011. gada 6. jūnijā iesniedza Eiropas Savienības Padome**

(Lieta C-280/11 P)

(2011/C 238/11)

Tiesvedības valoda — angļu

### Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Savienības Padome (pārstāvji — G. Maganza, B. Driessen, Cs. Fekete)

*Pārējie lietas dalībnieki:* Access Info Europe, Grieķijas Republika, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste

### Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu, ar kuru Vispārējā tiesa ir atcēlusi Padomes lēmumu atteikt publisku piekļuvi prasītajam dokumentam;
- taisīt galīgo spriedumu par jautājumiem, kas ir šīs apelācijas sūdzības priekšmets;
- piespriest prasītājai lietā T-233/09 atlīdzināt Padomes tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies šajā lietā un apelācijas tiesvedībā.

### Pamati un galvenie argumenti

Vispirms Padome vēlētos atgādināt, ka apstrīdētais lēmums tika pieņemts 2009. gada 26. februārī, proti, pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās 2009. gada 1. decembrī. Līdz ar to šajā lietā ir piemērojamas pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās esošās Līguma par Eiropas Savienību un Eiropas Kopienas dibināšanas līguma normas.

Pirmkārt, Padome apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot un piemērojot Regulas 1049/2001<sup>(1)</sup> 4. panta 3. punkta pirmajā daļā ietvertu izņēmumu, jo tās konstatējumi nav atbilstoši piemērojamajām Līguma normām un tajos netiek ņemts vērā it īpaši Līgumā un atvasinātajās tiesībās paredzētā principa par plašāku piekļuvi iestāžu likumdošanas darbībām robežas, lai saglabātu iestāžu lēmumu pieņemšanas procesu efektivitāti.

Otrkārt, Padome apgalvo, ka Vispārējās tiesas pamatojums neatbilst Tiesas judikatūrai, kas ļauj iestādei atsaukties uz vispārējiem apsvērumiem.

Treškārt, Padome apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, šajā lietā piemērojot "prasīto tiesisko un faktisko stāvokli", lai izvērtētu pamatus, kurus bija izvirzījusi Padome, lai pamatotu regulas 4. panta 3. punkta pirmajā daļā ietvertu izņēmumu. Savā vērtējumā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā tiktāl, ciktāl tā prasīja pierādījumus par negatīvu ietekmi uz lēmuma pieņemšanas procesu, neņēma vērā lēmuma pieņemšanas procesa sākotnējā posma nozīmīgumu, lai novērtētu pilnīgas publiskošanas ietekmi, un neņēma vērā pieprasītā dokumenta sensitīvo raksturu.

<sup>(1)</sup> Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2011. gada 8. jūnijā iesniedza Varhoven administrativen sad (Bulgārija) — EMS Bulgaria TRANSPORT OOD/Direktor na Direktsia "Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto", grad Plovdiv, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite**

(Lieta C-284/11)

(2011/C 238/12)

Tiesvedības valoda — bulgāru

### Iesniedzējtiesa

Varhoven administrativen sad (Bulgārija)

### Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: EMS Bulgaria TRANSPORT OOD

*Atbildētājs:* Direktor na Direktsia "Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto", grad Plovdiv, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

### Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu<sup>(1)</sup> 179. panta 1. punkts, 180. un 273. pants, kā arī Tiesas 2008. gada 8. maija spriedumā apvienotajās lietās C-95/07 un C-96/07 *Ecotrade* minētais efektivitātes princips netiešo nodokļu jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj tādu tiesību izmantošanas termiņu, kāds ir izskatāmajā lietā atbilstoši Likuma par pievienotās vērtības nodokli 72. panta 1. punktam (2008. gada redakcijā), kurš saskaņā ar Likuma, ar ko groza un papildina likumu par pievienotās vērtības nodokli, pārejas un nobeiguma noteikumu 18. punktu līdz 2009. gada aprīļa beigām tika pagarināts tikai tādiem piegāžu saņēmējiem, attiecībā pret kuriem tiesības iekasēt nodokli radās pirms 2009. gada 1. janvāra, turklāt ņemot vērā pamata lietas apstākļus, proti:

- valsts tiesiskajā regulējumā paredzēto prasību, ka personai, kas ir veikusi iegādi Kopienas iekšienē un nav reģistrēta saskaņā ar Likumu par pievienotās vērtības nodokli, ir brīvprātīgi jāreģistrējas, lai gan tai nav radušies apstākļi obligātai reģistrācijai, kas ir priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību izmantošanas nosacījums;
- Likuma par pievienotās vērtības nodokli jauno 73.a panta regulējumu (spēkā kopš 2009. gada 1. janvāra), saskaņā ar kuru tiesības atskaitīt priekšnodokli jāpiesūst neatkarīgi no tā, vai ir ievērots Likuma par pievienotās vērtības nodokli 72. panta 1. punktā paredzētais termiņš, ja tiesības iekasēt nodokli ir radušās attiecībā pret piegādes saņēmēju, ja vien piegāde nav slēpta un ir uzskaitīta grāmatvedībā;